

rozsahu předpisů služební pragmatiky ze dne 25. ledna 1914, čís. 15 ř. z. (srov. důvodovou zprávu k vládnímu návrhu zákona tisk 3723 z roku 1922 posl. sněm., zprávu sociál.-polit. výboru posl. sněm. tisk 3752/1922 a senátu tisk čís. 1442/1922). Nemůže proto žalobce odvozovati svůj nárok z dovolávaných výnosů, jsoucích jen prozatímním opatřením správních úřadů a vydaných jen ve prospěch státní stráže bezpečnosti příležitostně a dočasně vzhledem ke zvláštní obtížnosti služby státní stráže bezpečnosti, neprokázal-li, že takový mimořádný přídavek byl též jemu zvláště propůjčen zřetelně projevenou vůlí zastupitelstva žalované obce. Nárok žalobcův není odůvodněn ani, pokud jej opírá pro dobu od 21. srpna 1922 do 30. září 1922 o zákon ze dne 13. července 1922, čís. 230 sb. z. a n., jímž byl v § 3 sice zásadně přiznán členům sboru stráže bezpečnosti strážní přídavek, avšak jeho vymezení a určení roční výše i počátek účinnosti byly vyhrazeny teprve pozdějšímu prováděcímu nařízení, jak výslovně ustanovuje § 5 zák. čís. 230/1920.

Čís. 8175.

Ujednali-li společníci veřejné obchodní společnosti, že, kdyby odpadl jeden nebo několik společníků, má býti s ostatními pokračováno ve společnosti a že dědicové zesnulého společníka jsou po jistou dobu tichými společníky, zanikl ohledně zesnulého společníka uplynutím oné doby všeliký vztah mezi společností a jeho dědici, a nevyhledává se pak, by dědici spolupodepsali opověď výmazu zesnulého společníka ze společnosti.

(Rozh. ze dne 27. června 1928, R I 346/28.)

Veřejní společníci navrhli, by byl v obchodním rejstříku proveden výmaz zesnulého společníka Pavla L-a. Rejstříkový soud usnesením ze dne 18. listopadu 1927 výmaz povolil a doručil usnesení navrhovatelům. Pozůstalá vdova po Pavlu L-ovi učinila napotom návrh, by bylo usnesení ze dne 18. listopadu 1927 zrušeno pokud se týče změněno tak, by místo výmazu zemřelého společníka Pavla L-a bylo v obchodním rejstříku jen poznamenáno, že Pavel L. zemřel. Rejstříkový soud návrhu nevyhověl. Důvody: Podle usnesení ze dne 18. listopadu 1927, doručeného dne 15. prosince 1927 společníkům Vilému Sch-ovi a Viktoru V-ovi, kteří navrhli výmaz zemřelého společníka Pavla L-a, byl v obchodním rejstříku proveden výmaz zemřelého společníka Pavla L-a a navrhovatelé o tom vyrozuměni, takže nabyli již práv z tohoto usnesení. Vzhledem k tomu nelze podle § 9 druhý odstavec cís. pat. čís. 208/1854 ř. zák., by obchodní soud, jenž ono usnesení vydal a výmaz zemřelého společníka Pavla L-a nařídil, sám ono své usnesení změnil a aby tak sám rozhodl ani k rozkladu, za který pokládá podání Margarety L-ové ze dne 2. února 1928, označené jako »vysvětlení«, ani k rekursu, k jehož rozhodnutí se proto spisy předkládají rekursnímu soudu. Re -

k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil rejstříkovému soudu, by vydal, vyčkaje pravomoci, nové usnesení a zařídil po zákonu další ohledně obnovení dosavadního rejstříkového stavu. D ů v o d y: Vystoupení veřejného společníka ze společnosti musí být podle čl. 129 obch. zák. řádně opověděno k zápisu do obchodního rejstříku a má obchodní soud účastníky přidržovati k opovědění této skutečnosti z moci úřední i pokutami. K účastníkům, kteří musí opověď učiniti, náleží i representanti zemřelého společníka tedy v projednávaném případě Margareta L-ová ve vlastním jméně a jako opatrovnice nezl. Elly a Irmgardy L-ových, neboť vykázan musí být souhlas všech společníků (representantů) k zápisu změn firmy se týkajících, tedy zejména i výmazu zemřelého společníka (čl. 129 obch. zák.). Tomuto požadavku v projednávaném případě nebylo dosti učiněno, neboť navrhovaný výmaz byl proveden bez součinnosti Margarety L-ové ve vlastním jméně a jako opatrovnice nezl. Elly a Irmgardy L-ových. V tom však spočívá nedostatek, který dříve nutno odstraniti, než přikročeno býti může k výmazu Pavla L-a z obchodního rejstříku. I náleží proto rejstříkovému soudu, by hledě k tomu, co zde řečeno, vydal nové usnesení, ovšem po pravomoci tohoto usnesení a další po zákonu zařídil ohledně obnovení dosavadního stavu rejstříkového.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení první stolice.

D ů v o d y:

Úmrtním listem ze dne 17. května 1927 jest prokázáno, že veřejný společník Pavel L. zemřel dne 28. ledna 1924. Podle čl. 123 čís. 2 obch. zák. má úmrtí být i jen jediného z několika veřejných společníků v zá-pětí zrušení společnosti, nebylo-li smlouvou stanoveno, že má společnost trvati dále s dědici zemřelého. Jestliže však společníci před zrušením společnosti ujednali pro případ, že by odpadl jeden nebo několik společníků, že má být mezi ostatními ve společnosti pokračováno, končí společnost jen vzhledem k onomu společníku, který odpadl (čl. 127 obch. zák.). Takové ujednání se stalo mezi společníky v odst. X. smlouvy ze dne 9. července 1923, podle něhož zrušení společenského poměru s jediným společníkem, ať k němu došlo z jakéhokoliv důvodu — tedy také úmrtím — nemá míti za následek zrušení společnosti mezi zbývajících společníky, při čemž dědicové zemřelého jsou nadále v podniku účastni jen jako tiší společníci po dvě léta ode dne smrti zůstavitelovy. Poněvadž společník Pavel L. zemřel dne 28. ledna 1924, zanikl vztah mezi jeho dědici a společností uplynutím dvou let, tedy již před podáním opovědi výmazu společníka Pavla L-a ze dne 9. září 1927 a nebyli dědicové Pavla L-a té doby již účastníky ve smyslu čl. 129 obch. zák. a nebylo třeba, by opověď spolupodepsali. Proti dalšímu vedení firmy, v níž jest obsaženo jméno zemřelého Pavla L-a, dědicové se neohražovali a byl by odpor jejich také bezvýznamný, když podle odst. XV. smlouvy Pavel L. svolil, by firma trvala nezměněně dále, i kdyby pře-

stal býti společníkem («wenn er ausscheiden sollte»), ovšem s výhradou, že ve společnosti setrvá společník Walter Sch. A tento společník opověď spolupodepsal. Tím arci nejsou nijak dotčena práva dědiců, která by snad odvozovali z bývalého společenského poměru. Rekursní soud neposoudil tudíž věc správně po právní stránce a bylo rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 8176.

Odepřeli-li věřitelé prioritních obligací Duchcovsko-Podmokelské dráhy přijati placení, jež se mělo státi u říšskoněmeckých plateben v markách a u tuzemských plateben v Kč, jest právně účinným složení v německých markách i u soudu československého a má složení účinek placení.

Duchcovsko-Podmokelská dráha nezavázala se k výplatě částek, na které zněly priority, v Kč.

Zásady, že valorisace jest tuzemským právem zásadně vyloučena, jest užití i co do závazků, znějících na cizí měny, pokud jsou splatné v tuzemsku. Tak jest tomu ohledně priorit Duchcovsko-Podmokelské dráhy, třebaš mohly býti splaceny také u některých plateben v Německu.

(Rozh. ze dne 27. června 1928, Rv I 1650/27.)

Akciová společnost Duchcovsko-Podmokelské dráhy, tehdy sídlem v Teplicích, nyní v Praze, podnikla v roce 1891 ke konversi, pokud se týče k placení dosud obíhajících obligací své 5ti%ní půjčky ze dne 1. října 1874 půjčku ve stejné částce, t. j. 3,999.900 marek ř. n. m. a vydala na ní 13.333 dílčích dlužních úpisů po 300 markách ř. n. m. svědčících majiteli. V textu těchto úpisů se praví mimo jiné, že půjčka z roku 1874 byla uzavřena v původní částce 1,990.950 zlatých r. m. ve zlatě rovno 3,999.900 mk. ř. n. m. a že se společnost zavazuje k zúrokování a umoření nových dílčích dluhopisů podle těchto ustanovení: I. Každý dílčí dlužní úpis bude zúrokován od 1. července 1891 až ke dni, kdy dospěje k placení 4 ze sta v markách ř. n. m. v půlletních pozadu dospívajících splátkách. Výplata úroků se bude dít bez všeliké srážky dané, poplatků, neb jinaké — 2. ledna a 1. července každého roku na vrácení příslušného kuponu tohoto dílčího dlužního úpisu podle volby majitele ve Vídni nebo na jiných výplatních místech v tuzemsku, která má dlužnice pokaždé oznámiti, nebo v Německu u plateben pokaždé oznámených a to: v Německu v markách ř. n. m. a v tuzemsku kursovním ekvivalentem rakouské měny. II. Veškeré dílčí dlužní úpisy budou počínajíc rokem 1892 v 69 letech plnou nominální hodnotou v markách ř. n. m. splaceny. Za tím účelem budou v každém roce 2. ledna slosovány dluhopisy v částce odpovídající připojenému umořovacímu plánu. Duchcovsko-Podmokelská dráha jest však oprávněna, v tom kterém roce, kdykoliv, slosovati také větší počet dílčích dluhopisů, než je podle umořovacího plánu určeno. III. Splacení slosovaných dílčích dlužních úpisů se pro-